

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Tredje behandling af lovforslag nr. L 261:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Adgang for kommunerne til at differentiere det supplerende tilskud til forældre på orlov til børnepasning).

Af socialministeren (Yvonne Herløv Andersen).

(Fremsat 20/5 94. Første behandling 24/5 94. Betænkning 25/5 94. Anden behandling 26/5 94).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 101 stemmer (S, KF, V, SF, CD, RV, KRF og Bente Juncker (UP)) mod 8 (FP).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 91:

Forslag til folketingsbeslutning om omlægning af inkonvertible lån m.v.

Af Pernille Sams (KF), Mejdahl (V) og Kirsten Jacobsen (FP).

(Fremsat 12/4 94. Første behandling 3/5 94. Betænkning 24/5 94).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Pernille Sams (KF):

Nu er det problemet med de inkonvertible lån, som vi skal afslutte for denne gang her i dag.

Ser man tilbage til førstebehandlingen, kan man konstatere en vis glædelig bevægelse i holdningen til vores forslag. Under førstebehandlingen viste det sig, at regeringen var meget splittet i sagen. Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre var voldsomt imod, mens CD og Kristeligt Folkeparti var rimelig positive over for dette forslag.

Derfor vil vi også meget gerne kvittere for CD's og Kristeligt Folkepartis positive holdning i hele forløbet. Der er ikke tvivl om, at det positive islæt i regeringens betækningsbidrag kan tilskrives disse to partier.

Men tilbage står det alligevel som dyb mystik, hvorfor regeringen ikke stemmer for dette forslag. Regeringen har i løbet af det sidste år haft masser af chancer for selv at løse det her problem. Vi har spurgt i udvalget gennem et helt år og i virkeligheden gjort alt muligt, men der har ikke været nogen reaktion på noget som helst. Vi har presset på uden at få noget ud af det.

Til sidst valgte vi selv at fremsætte et forslag vel vidende, at regeringen har flertal til at blokere for dette forslag. Regeringen siger fortsat nej. Nu har de fundet ud af det argument, at det ikke er et problem for ret mange mennesker, og under førstebehandlingen sagde finansministeren, (Folketingstidende 1993-94, sp. 10413):

»... det faktisk ikke hjælper nogen af dem, der har problemer med de inkonvertible lån, ...«.

Hvad er dog det for en overlegen argumentation? Bare fordi der ikke er i hundredtusindvis af mennesker, der sidder med denne type lån og der derfor heller ikke er hundredtusindvis af stemmer i det. Men det kan da være lige så slemt for de relativt få mennesker, der er impliceret. De har da krav på en lige så reel behandling, som hvis problemet havde været meget mere udbredt.

Nu har regeringen valgt en løsning, hvor man forsøger både at blæse og have mel i munden: Man stemmer nej til forslaget, men siger i virkeligheden »måske« i betækningsbidraget.

Det er selvfølgelig udmærket, at regeringen har rykket sig, og det kvitterer vi også for, men hvorfor stemmer regeringen ikke bare for forslaget? Der er i virkeligheden ikke kommet nogen argumenter frem imod selve indholdet af beslutningsforslaget. Det eneste, der er kom-